

L'ALEGRIA QUE PASSA

(Santiago Rusiñol)

Adaptació: ADELAI DA FRÍAS

per a joves entre dotze i divuit anys:

<http://www.obresdeteatre.com>

- Versió Lectura -

- 24 pàgines -

Personatges per ordre d'aparició

1- NARRADOR / A	8- AMIGA (de l'Anna)
2- ALCALDE	9- GERMANA de Joanet
3- EULÀLIA (veïna)	10- TÒFOL
4- ROSSITA (veïna)	11- RIKI (amic d'en Tòfol)
5- MARE de Joanet	12- CLOWN
6- JOANET	13- COP DE PUNY
7- ANNA (promesa de Joanet)	14- ZAIRA

Les Clownetes són personatges muts i per tant no entren a la lectura.

ESCENA 1

NARRADOR : — L'Alcalde passeja tot sol per la plaça del poble assajant el seu discurs.

ALCALDE : — A veure... (*s'esclareix la gola*) Vilatans! Ja sabeu que només penso en el vostre bé! No, millor: Vilatanes i vilatans...! No, espera: Estimadíssimes vilatanes, molt apreciats vilatans! Aaaaara; ara sí. Només penso en vosaltres i en el nostre poble...!

NARRADOR : — Arriben dues veïnes, l'Eulàlia i la Rossita, pel carrer principal amb les bosses de la compra.

EULÀLIA : — Bon dia senyor alcalde.

ROSSITA : — Què hi ha de nou?

ALCALDE : — (*escandalitzat*) De nou res, gràcies a Déu!

ROSSITA : — No, si jo ho deia perquè... com que s'acosten les eleccions...

ALCALDE : — Precisament! No volem que canviï res, oi?

EULÀLIA : — No, no, i ara! (*rotunda*) Més val boig conegut que savi per conèixer!

ROSSITA : — Sí, ja, i tant! Però aquest any no ens prepara cap sorpresa?

ALCALDE : — Ai Rossita, que bé em coneixes! Ja saps que jo sempre penso en el poble. Doncs sí, noia. De moment és un secret, però ja sé que amb vosaltres estarà ben guardat, oi?

NARRADOR : — La Rossita fa com si es tanqués la cremallera de la boca i l'Eulàlia es fa un petó al dit gros en senyal de jurament.

ALCALDE : — Aviat tindrem al poble... una antena de telefonia mòbil! Sí senyores!

EULÀLIA : — (*admirada*) Una andròmina d'aquelles tan grosses?

ALCALDE : — (*emocionat*) Enorme! Gegant!

ROSSITA : — Però si aquí hi ha molt bona cobertura!

ALCALDE : — Per a nosaltres sí! Però encara hi ha gent que està com a l'edat mitja: als pobles més enclotats i fins i tot dalt de les muntanyes! Nosaltres els hi portarem la modernitat!!!

ROSSITA : — Però... no diuen que aquestes antenes porten càncer, i tumors, i malalties perilloses...?

ALCALDE : — Però què dius, dona, què t'empatolles, què han de portar!

EULÀLIA : — Això ho diuen els vegetarians, dona!

ROSSITA : — Els vegetarians? Buf, jo no els suporto!

EULÀLIA : — És clar, com que tens la carnisseria...

ALCALDE : — Són uns alarmistes! No n'hem de fer cas! Uns vulgars tumors, ai, vull dir, rumors, no aturaran els nostres interessos

EULÀLIA : — Ai quina il·lusió! I quin benefici en traurem, d'aquesta antena?

ROSSITA : — Tu saps els diners que donen, si la deixes posar al teu terreny? Com que ningú no la vol ! Una milionada!

EULÀLIA : — Verge santíssima! I on la posarem?

ALCALDE : — (*s'esclareix la gola*) Doncs m'ho he mirat molt bé, i el lloc ideal és el Pujolet.

EULÀLIA : — Veus que bé?

ROSSITA : — (*amb intenció*) El Pujolet? És seu, oi, el Pujolet?

ALCALDE : — Sí senyora; és meu. Però el poble sencer compartirà amb mi la glòria de ser portador de progrés!... Jo sóc així, noies.

EULÀLIA : — (*admirada*) És que ha nascut per a ser alcalde, el nostre alcalde!

ESCENA 4

NARRADOR : — La Mare s'afanya a marxar Rambla avall. En Joanet se'n torna cap al carreró, entristit, però es topa amb en Tòfol i el Riki que arriben per allà. Els tres nois se saluden picant-se les mans.

RIKI : — Eiii; què passa nano! Vens als futbolins?

JOANET : — Buf, no.

RIKI : — Tens una poca marxa! No sé què et passa tio!

TÒFOL : — Que té nòvia, li passa. Ja s'ha apalancat, el pavo!

JOANET : — Pfff. No me'n parlis.

RIKI : — Va Joanet, que estem muntant el campionat i hem d'acabar de fer els equips.

JOANET : — Estic molt desentrenat, no sóc un bon fitxatge, creu-me.

TÒFOL : — Per això ens trobem, home; per entrenar!

JOANET : — No, no, de veritat. És que no m'hi acabo de trobar... Jugues, guanyes, i què? Només veus uns ninotets...!

TÒFOL : — Però què dius?

RIKI : — Està empanat.

JOANET : — És que el món és immens, tio, i hi ha quantitat de coses per descobrir com per tancar-se allà al bar!

(...)

ESCENA 8

Mentre parlen, el Clown es va vestint i maquillant assegut a un tamboret davant un mirallet, a un cantó de la pista. En Joanet va mirant la Zaira de reüll.

JOANET : — I... la noia és... la teva...?

CLOWN : — No, per favor! No vull ningú al meu costat que em pugui demanar comptes! A mi m'agrada enamorar-me a cada port, i mantenir la il·lusió pel que m'espera a la següent parada.

JOANET : — (*admirat*) Uau, quina vida!

CLOWN : — Sí, noi; sóc lliure com el vent: No m'aturen les parets, no em retenen les arrels, ni m'empresonen els amors. Només sóc fidel al meu viatge i al meu art!

JOANET : — Tot això és fascinant... Jo somnio en marxar, però em sento atrapat en aquest poble.

CLOWN : — La gent s'arrapa a les quatre coses que té, però si et deixes anar és com dir: "tot és meu!".

JOANET : — És veritat. A més, un artista també es pot fer ric!

CLOWN : — Bah, aleshores deixa de ser artista! Per volar has de ser lleuger, noi!

JOANET : — És clar, tens raó.

CLOWN : — Em fan riure tots aquests que se senten importants! Es lliguen al renom, a la imatge, o a les possessions sense veure que això els encadena sense remei!

JOANET : — És terrible! I tant!

CLOWN : — A mi, doneu-me un camí sense fi, sota el cel immens...

JOANET : — Uf! Em creixen les ales de sentir-te!

CLOWN : — Doncs vigila que no et trenquis el nas, que de volar se n'ha de saber.

(...)

Aquest text és un fragment. Si us interessa adquirir-lo sencer, sol·liciteu-lo a

adelaida.delaire@gmail.com